

Гр. София, 9.07.2019 г.

Апелативният специализиран наказателен съд, пети състав, в закрито съдебно заседание на девети юли през две хиляди и деветнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ДАНИЕЛА РОСЕНОВА
ЧЛЕНОВЕ: КРАСИМИРА КОСТОВА
КРАСИМИРА РАЙЧЕВА

Като разгледа докладваното от съдията Райчева внчд № 335/19 г. по описа на АСНС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно, по реда на чл.341 ал.2 вр. чл.249 ал.3 НПК.

Образувано е по частни жалби на подсъдимите В.Р.М.З.П.К., чрез защитниците им адв. В.П. и адв. А.Л. срещу протоколно определение на СНС 9 - ти състав от 25.06.2019 г. по нохд №1221/19 г., в частта в която на основание чл.248 ал.1 т.6 НПК в проведеното разпоредително заседание са оставени без уважение исканията на подсъдимите М. и К. за изменение на мерките им за неотклонение „задържане под стажа“ в по-леки. В жалбите се излагат доводи за неправилност и незаконосъобразност на определението, поради липса на опасности от укриване и извършване на престъпление. Изтъкват се чистото съдебно минало, постоянен адрес, липса на криминалистични регистрации за двамата обвиняеми, безупречно процесуално поведение, упражняването на трудови функции преди задържането, както и изтеклия срок, в който изтърпяват мярката за неотклонение задържане под стража. По отношение на подс. М. се сочи, че същият бил единственото лице, полагащо грижи за неговата майка, която съобразно решение на Телк била със 100 % инвалидност, а за подс.К., че има семейство и дете, за което полагал интензивни грижи и се занимавал с обществено полезна дейност като председател на сдружение с идеална цел. Освен това мярката за неотклонение задържане под стража създавала пречки и не позволявала подс.К. да упражнява пълноценно и самостоятелно правата си по чл.55 от НПК да се запознава с делото, да прави необходимите извлечения, да участва в наказателното производство, да прави искания бележки възражения, тъй като делото било значително по обем с фактическа и правна сложност. Същият бил третиран и неравностойно, тъй като на друг подсъдим по делото мярката за неотклонение била изменена в „парична гаранция“. Иска се отмяна на атакуваното определение и изменение на мярката за неотклонение „задържане под стража“ в по-лека „домашен арест“ „гаранция“ или „подписка“.

Определението е атакувано с частна жалба и от подс.Н.Р.М., чрез защитника му адв.З.С. в частта относно произнасянето на съда по чл.248 ал.1 т.3 НПК, с което не е било уважено искането им за допуснати съществени процесуални нарушения при изготвянето на обвинителния акт, касаещи фактически обстоятелства на дейността на подс.М. и по второто му обвинение по чл.143 ал.2 пр.2 вр. ал.1 вр. чл.20 ал.2 вр. чл.18 ал.1 пр.2 НК. Изтъква се в

частната жалба, че подсъдимите В.М. и подс.Н.М. били обвинени от прокуратурата при условията на съучастническа дейност, като в диспозитива на обвинението на първия били посочени повече фактически действия, отколкото в диспозитива на втория. Фактически разликата се изразявала в текста „ казал му да се маха от с.Д. и да спре да купува от там гъби, тъй като този бизнес вече бил техен“, което текстово съдържание отсъствало в диспозитива на обвинението на подс.М.. В този смисъл обвинението на последния, без тази конкретизация било неясно и противоречиво. Иска се прекратяване на съдебното производство и връщане делото на прокурора за отстраняване на допуснатото съществено процесуално нарушение.

От страна на Прокуратурата не е постъпило становище по въззивните жалби.

Настоящият състав на АСНС, след като се запозна с доводите изложени в частните жалби, мотивите на атакуваното определение и материалите по делото, намери за установено следното:

Частните жалби са процесуално допустими. Разгледани по същество са **НЕОСНОВАТЕЛНИ**.

Подсъдимият З.К. е предаден на съд на 02.04.2019г. с обвинителен акт на Специализираната прокуратура №87/2018г по обвинение в две тежки умишлени престъпления - по чл. 321а ал.1 НК и по чл.143 ал.2 пр.1 и пр.2 вр. ал.1 вр. чл.20 ал.2 вр. чл.18 ал.1 пр.2 НК, подс. В.М. по обвинение в четири тежки умишлени престъпления по чл. 321а ал.2 НК, чл.143 ал.2 пр.1 и пр.2 вр. ал.1 вр. чл.20 ал.2 вр. чл.18 ал.1 пр.2 НК, чл.143 ал.2 пр.1 и пр.2 вр. ал.1 вр. чл.18 ал.1 пр.2 НК, чл.143 ал.2 пр.1 и пр.2 вр. ал.1 НК, чл.143 ал.2 пр.1 и пр.2 вр. ал.1 вр. чл.20 ал.2 вр. чл.18 ал.1 пр.2 НК, а подс. подс.Н.Р.М. по обвинение в три тежки умишлени престъпления – по чл. 321а ал.2 НК и по чл.143 ал.2 пр.1 и пр.2 вр. ал.1 вр. чл.20 ал.2 вр. чл.18 ал.1 пр.2 НК, както и по чл.339 ал.1 пр.2 НК. Въз основа на обвинителния акт е образувано нохд №1212/2019г. на СНС 9 ти състав. Към момента на внасяне на обвинителния акт подсъдимите К. и М. са били с мярка за неотклонение „задържане под стража“, взета с определение от 09.02.2019г на СНС по нчд №586/19 , потвърдено от АСНС с определение от 14.02.2019г. по внчд №73/19г. По делото е проведено разпоредително заседание на 25.06.2019г. с изслушване на страните. Във връзка с изискване на становище по чл.248 ал.1 т.3 НПК подсъдимите чрез техните защитници са направили възражения, за допуснати отстраними съществени процесуални нарушения, изразяващи се най-общо в следните насоки: неточност в характеристикните данни на подс. З.К., тъй като на стр.1 от обвинителния акт било посочено, че същият е с основно образование, а той имал средно образование, противоречие между обстоятелствена част и диспозитив на обвинителния акт, заради пропуск в квалификацията на чл.18 НК в обвинението по чл.143 НК на подс.К. на страница първа и последна от обвинителния акт, несъответствие в диспозитива на обвиненията на подс.В.М. и Н.М., които били привлечени като съучастници за престъпление по чл.143 НК, което разминаване се изразявало и в несъответствие относно фактите на

съучастническата дейност, неяснота на стр.14 от обвинителния акт в изречение относно отправени заплахи на обв.В.М. към свидетел по делото, както и относно мястото на деянието, като на едни места в обвинителния акт стр.4, 5 и 6 се сочело с.Д., а в диспозитива с. Д.. В този смисъл се претендира, че бил нарушен чл.246 ал.2 и 3 НПК при изготвяне на обвинителния акт, с оглед неяснота по изложените в него факти относно начинът на извършване на деянията, поради което се иска прекратяване на съдебното производство и връщане делото на прокуратурата. Същевременно съдът е установил очевидни фактически грешки в обвинителния акт и е определил 7-дневен срок за тяхното отстраняване. Техническите грешки касаят цифровото изражение на обвинението на подс.З.К. по чл.143 ал.2 пр.1 и пр.2 вр. ал.1 вр. чл.20 ал.2 НК и връзката с чл.18 ал.1 пр.2 НК, мястото на извършване на деянието с.Д. вместо с.Д., вида на образованието на подс.З.К. – а именно средно образование, също касаещи изречението на стр.6, л.21, че подс.В.Р.М. не е заплашил св.В.М. с физическо нападение, а св.Радостин Хаджиев. По останалите възражения СНС е приел, че не се касае за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да ограничават правата на обвиняемите, поради което е насрочил делото за 17.07.2019г. за разпит на свидетелите по делото.

Неоснователно е възражението на адв.С., за връщане делото на прокурора, поради допуснати на досъдебното производство съществени нарушения на процесуалните правила, изразяващи се в по-малкия обем от „фактически действия“, отразени в диспозитива на обвинението на подс.М. по чл.143 ал.2 НК, конкретизирано като съучастие с подс.М. и конкретно липсата на текста „казал му да се маха от с.Д. и да спре да купува от там гъби, тъй като този бизнес вече бил техен“, което фигурирало в диспозитива на обвинението на подс.М.. Обвинението на подс.М. е точно и е ясно дефинирано, както в обстоятелствената част на обвинителния акт и така и в неговия диспозитив, с посочване на изискуемите съставомерни факти: време, място и начин на извършване на деянието, съобразно правната квалификация на чл.143 ал.2 НК – принуждаване на пострадалия Ю.Х да пропусне нещо противно на волята му, посредством употреба на заплашване. Подробно фактическите обстоятелства са отразени в първата част на обвинителния акт, като в случая структурата му е точна и ясна. Описани са от прокурора съставомерните факти, имащи значение за дейността на всяко едно от подсъдимите лица, както по отделно, така и в общ план. Въззивният съд не споделя становището на защитата, че следва и в диспозитива на обвинението да се посочват всички фактическите обстоятелства от първата част на обвинителния акт, напротив съобразно ТР 2/07.10.2002г. по н.д. №2/2002г. на ОСНК на ВКС това не е нужно, с оглед на това, че диспозитивната част е отражение на постановлението за привличане. По отношение мерките за неотклонение на подс.К. и М. съставът на въззивния съд счита, че СНС е действал правилно и законосъобразно. Преценено е, че срокът, в който тези подсъдими изтърпяват мярката за неотклонение „задържане под стража“ е

разумен , с оглед механизма и спецификата на предполагаемата престъпна дейност, предмет на разглеждане и предстоящо изясняване, броят на обвиненията, тяхната тежест. Не е без значение във връзка с преценката за наличния риск от извършване на престъпление също, че обвиненията им касаят ръководство и участие в група по смисъла на чл.321а ал.2 НК, имаща за цел използване на сила и внушаване на страх, което обосновава предположение понастоящем е изградено върху данни от свидетелски показания, чийто разпит е насрочен за 17.07.2019г. Не могат да бъдат пренебрегнати данните от гласните доказателства за демонстриране на сила и внушаване на страх у лица в обществени заведения на територията на гр.К.и региона, както и че според обвинението подс.К. е действал като лице занимаващо се с охранителна дейност - служител на СОТ 161. Събраните в хода на досъдебното производство гласни доказателства не разколебават обосноваването предположение по обвиненията, за които подсъдимите са предадени на съд, при спазване и гарантиране приумцията за невинност. Действително от последното произнасяне на съдилищата във връзка с мярката за неотклонение на същите двама жалбоподатели, а именно Определение на АСНС от 17.06.2019г. по внчд №276/2019г. е изтекъл кратък срок, извън който не се констатира промяна в обстоятелствата, налагащи промяна на изтърпяваната мярка за неотклонение. В случая е ирелевантно процесуалното положение на третия обвиняем, по отношение на който изначално е била взета по-лека мярка за неотклонение, индивидуализирана с оглед каузалния му принос по вмененото обвинение.Към настоящият момент по делото същинското съдебно следствие не е започнало и предстои даване ход на съдебното следствие с разпити на лица, засегнати пряко или косвено от дейността на подсъдимите. Видно от материалите предстои да бъдат разпитани множество свидетели за изясняване на обективната истина, независимо от проведените разпити при условията на чл.223 НПК. Неоснователно е защитното възражение, за продължителност на срока в който се изтърпява мярката за неотклонение „задържане под стража“ , понастоящем вече пет месеца. Разследването е приключило в кратък срок и делото е внесено в СНС. Доколкото в съдебната фаза задържането не е ограничено с конкретни срокове разумният характер се преценява от гледна точка на спецификите на конкретното производство, обстоятелства по делото, неговият предмет, сложност и страни, поведението на жалбоподателя и националните органи. Настоящото производство, както бе посочено се води за тежки престъпления: ръководство и участие в група, която чрез използване на сила и внушаване на страх сключва сделки и извлича облаги, две и повече вторични деяния при условията на съучастническа дейност за евентуално осъществена принуда по отношение на множество пострадали лица, престоят разпити на тези лица, същинското съдебно следствие не е започнало. Според въззивната инстанция към настоящият момент пет месеца след първоначалното задържане не е налице промяна в обстоятелствата, за да бъде променена мярката за неотклонение на подсъдимите К. и М.. Същата изпълнява предвидените в чл.57 цели, като при определянето ѝ са били съобразени всички обстоятелства съгласно

чл.56 ал.3 НПК включително и тези, които понастоящем отново се изтъкват в частните жалби - упражняване на трудови функции преди задържането, наличие на семейства, деца, болен родител. Видно от разпореждането на съдията-докладчик при СНС двамата подсъдими К. и М. са били приведени в сградата на СНС за запознаване с материалите по делото, поради което всички възражения, че не могат да упражняват пълноценно правата си по чл.55 НПК са неоснователни. Делото е нормално като обем, състои се от 11 тома и при възникнала необходимост няма пречка подсъдимите да направят исканите от тях бележки в деловодството на съда. Предвид изложените съображения, въззивният съд намира въззивните частни жалби за неоснователни, а атакуваното определение за правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено. Мотивиран от горното и на основание чл.341 ал.2 вр. чл.249 ал.3 НПК АСНС V с-в

О П Р Е Д Е Л И:

ПОТВЪРЖДАВА протоколно определение от 25.06.2019 г. по нохд № 1221/19 г. на СНС 9 с-в, в часта, в която на основание чл.248 ал.1 т.6 НПК е оставено без уважение искането на подсъдимите З.П.К. и В.Р.М. за изменение на мярката им за неотклонение от „задържане под стража“ в по-лека.

ПОТВЪРЖДАВА същото определение от 25.06.2019 г. по нохд № 1221/19 г. на СНС 9 с-в, в частта, с която на основание чл.248 ал.1 т.3 НПК не е уважено искането на подс.Н.М. за прекратяване на съдебното производство и връщане делото на прокурора, поради допуснати на досъдебното производство съществени процесуални нарушения на процесуалните правила на обвиняемия М..

Определението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: